

[Начало](#) > ... > [Предприемане На Съдебни Действия](#) > [Къде И Как](#) > [Правото На Коя Страна Се Прилага?](#)
> [Scotland](#)

Правото на коя страна се прилага?

Шотландия

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Източници на действащите норми

1.1 Национални правни норми

Шотландия е въвела отделна и различна „смесена“ правна система. Тази област от „приложимото право“ е повлияна в особено голяма степен от континенталните системи, както и от общото право. Шотландия представлява отделна юрисдикция в рамките на Обединеното кралство, поради което са необходими стълкновителни норми за постановяване на решения по вътрешни за Обединеното кралство дела, както и за международни дела в истинския смисъл на думата. В общ план, когато Обединеното кралство е ставало страна по международен акт, съдържащ правила за приложимо право, се е вземало решение същите правила да се прилагат към стълкновения в рамките на Обединеното кралство, макар че обикновено това не е задължително. Шотландското право признава тази област като международно частно право, частно международно право или стълкновителни норми.

Аналогично на Англия и Уелс в днешно време много правила произтичат от пряко приложими регламенти на ЕС. По отношение на граждански и търговски дела това са: Регламент № 593/2008 (Рим I) относно приложимото право към договорни задължения и Регламент № 864/2007 (Рим II) относно приложимото право към извъндоговорни задължения. Законът за договорите (приложимо право) от 1990 г. (с който се изпълнява Римската конвенция от 1980 г.) остава релевантен по отношение на договори, сключени преди 17 декември 2009 г. (Регламент „Рим I“ се прилага към договори, влезли в сила на или след тази дата). Законът за международното частно право (Разни разпоредби) от 1995 г. е релевантен само по отношение на положения, които не са обхванати от Регламент „Рим II“ (Регламентът се прилага към случаи, в които настъпват вреди след 11 януари 2009 г.).

В други области обикновено се прилага общото право. Източниците в семейното право в Шотландия са общото право; постановления (при които често се следват препоръки, отправени от Шотландската правна комисия); и задълженията съгласно правото на ЕС и международното право.

1.2 Многостранни международни конвенции

Хагска конвенция от 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпореджания.

Римска конвенция от 1980 г. за приложимото право към договорните задължения (заменена с Регламент „Рим I“ по отношение на договори, сключени на или след 17 декември 2009 г.).

Хагска конвенция от 1 юли 1985 г. за приложимо право относно тръстове и тяхното признаване.

1.3 Основни двустранни конвенции

Не са ни известни никакви двустранни конвенции, съдържащи стълкновителни норми, по които

Обединеното кралство да е страна.

Следва обаче да се отбележи, че макар Римската конвенция от 1980 г. и хагските конвенции да позволяват на дадена държава да прилага някакъв друг режим за стълкновителни норми към „вътрешни“ стълкновения — например стълкновения на законите на Англия и Уелс и на Шотландия — Обединеното кралство е взело решение да не използва това средство. Следователно правилата на Римската конвенция (по отношение на договори, сключени преди 17 декември 2009 г.) и хагските конвенции се прилагат към стълкновения между различните юрисдикции на Обединеното кралство, както и при стълкновения на международно равнище.

2 Прилагане на стълкновителни норми

2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми

Чуждото (т.е. различно от шотландското) право се прилага в шотландските съдилища само ако е приложимо съгласно националните стълкновителни норми и само ако страната, която желае да се позове на него, отправи такова искане и представи доказателство. Това правило е свързано с доказателства и процесуални действия и не се измества от актовете на ЕС.

2.2 Препращане

Препращането е процесът, при който сезираният съд приема чуждо право при наличие на стълкновителни норми. Това може да бъде от значение в различни области на правото, например наследственото и семейното право, макар че не съществува голяма по обем шотландска съдебна практика относно препращането. Съответните регламенти на ЕС (като например Рим I и Рим II) изключват прилагането на препращане и същият подход се следва и в Закона от 1995 г. за международното частно право (Разни разпоредби) по отношение на деликт/непозволено увреждане.

2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)

Този въпрос обикновено се решава, като се посочва моментът, в който се прилага критерият за привързване. В случай на прехвърляне на право на собственост върху движимо имущество приложимото право ще бъде правото на мястото, където се е намирало имуществото към момента на събитието, с което се твърди, че е прехвърлено правото на собственост.

2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми

Шотландските съдилища могат да откажат да приложат чуждо право, което в противен случай би било приложимо, на основание, че то е в разрез с шотландския обществен ред. Въпреки че в този контекст не би се използвало понятието „международен обществен ред“, значението на израза „в разрез с шотландския обществен ред“ е, че въпросното право се счита за неприемливо дори с оглед на факта, че става въпрос за международно дело, към което не се очаква да се приложи шотландското право. Разпоредбите, свързани с шотландския обществен ред, понякога произтичат от международни актове или норми, като например Европейската конвенция за правата на човека.

Освен това както Регламент „Рим I“, така и Регламент „Рим II“ понастоящем предвиждат прилагането с предимство на задължителни правила на сезирания съд, независимо кое право е приложимо към договора в противен случай. В шотландското право няма много подобни правила, а съществуващите могат да бъдат намерени най-вече в постановленията, които се прилагат в цялото Обединено кралство. Примерите включват невъзможност за принудително изпълнение на инвестиционни споразумения, сключени от или чрез неупълномощени лица или след незаконосъобразно съобщаване на клиента, съгласно членове 26 и 30 от Закона от 2000 г. за финансовите услуги и пазари.

2.5 Доказване на чуждестранен закон

Съдържанието на чуждото право е фактически въпрос, поради което страните трябва да представят доказателства, а съдията трябва да достигне до заключение въз основа на анализ на доказателствата. Съдията не може независимо да проучва и прилага чуждо право. Когато доказателствата си противоречат, съдията трябва да прецени мнението на коя страна изглежда по-достоверно, като за тази

цел може да проучи чуждите постановления и дела, на които страните са се позовали като доказателство.

Съгласно единственото изключение от правилото, че чуждото право е фактически въпрос, когато Върховният съд на Обединеното кралство (UK Supreme Court) разглежда жалба от страна от Обединеното кралство, той може да приложи правото на която и да е друга юрисдикция от Обединеното кралство, въпреки че съдържанието на това право не е доказано чрез представяне на доказателства. Причина за това е, че в състава на Върховния съд влизат съдии от всички юрисдикции от Обединеното кралство, поради което то се счита за квалифицирано да прилага правото на всяка една от тях.

Когато е необходимо доказване на чуждото право, това обикновено се прави чрез представяне на заключения на вещи лица. Не е достатъчно пред съда просто да се представи текст, например на чуждестранно постановление, тъй като съдът няма да се счита за квалифициран да тълкува и приложи чуждия правен текст без насоки от лице, което е надлежно запознато с тази система. Заключения на вещи лица могат да се представят от всяко лице с подходящи знания или опит, дори да не е практикуващ юрист в другата държава. Например привличат се представители на академичните среди.

Като цяло, когато страните спорят относно съдържанието на чуждото право, това съдържание ще трябва да се докаже от вещи лица чрез устни заключения, в хода на които те могат да се позоват на документи, които могат да бъдат представени на съда. Когато не е налице такъв спор, страните могат просто да се съгласят или да представят клетвени доказателства.

Съществува презумпция, че чуждото право е същото като шотландското право. Тя очевидно може да бъде оборена от доказателства, които показват по удовлетворителен начин (разликите в) съдържанието на чуждото право.

3 Стълкновителни норми

3.1 Договорни задължения и правни действия

В случаи, свързани с договорни задължения в граждански и търговски дела в ситуации, в които е налице стълкновение на закони, е пряко приложим Регламент „Рим I“ (Регламент (ЕО) № 593/2008 относно приложимото право към договорни задължения). Принципът на универсалност означава, че се прилага всяко право, посочено в Регламент „Рим I“, независимо дали е правото на държава — членка на ЕС.

Регламент „Рим I“ не се прилага към доказателствени или процесуални въпроси, като те продължават да се уреждат от правото на сезирания съд. Изключение от това са правилата за определяне на тежестта на доказване, които съгласно Регламент „Рим I“ трябва да се уреждат от правото, с което се урежда договорно задължение съгласно Регламента. Тълкуването на давността и преклузивните срокове, изпълнението и последиците от нарушение на задължение, наред с други неща, се уреждат от приложимото съгласно Регламента право.

Основните правила на Регламент „Рим I“ са следните. Когато страните са направили изричен избор на право или изборът следва ясно от условията на договора или обстоятелствата по случая, се прилага въпросното право.

Съществуват ограничения по отношение на свободата на избор. Член 3 от Регламент „Рим I“ предвижда, че когато се прави избор на право, но всички други „елементи, относими към ситуацията“, се намират в друга държава, изборът на право не лишава от смисъл разпоредбите на правото на тази друга държава, които не могат да бъдат отклонени чрез споразумение. Член 9 предвижда, че следва да се прилагат особените повелителни норми на дадена държава дори когато страните не са упражнили свободата на избор на право. Освен това при потребителски и трудови договори избраното право като цяло не може да лишава потребителя или служителя от закрилата, предоставена от задължителните правила на системата, която би се прилагала при липсата на избор.

В случай че не е направен изричен или ясно определен избор на право, в член 4 от Регламент „Рим I“ се посочват допълнителни правила за определяне на приложимото право, като то често е свързано с обичайното местопребиваване на страната, която не извършва плащане за продукта или услугата, т.е. продавача по договор за продажба на стока, заемодателя в банкова трансакция или гаранта по договор

за гаранция. Това допускане може да бъде оборено в полза на държава, с която договорът явно е по-тясно свързан. Съдебната практика във връзка с Римската конвенция, която може да остане релевантна в контекста на тълкуването на Регламент „Рим I“, потвърждава, че за да се обори презумпцията, трябва да е налице най-малкото ясно преобладаване на фактори в полза на другата държава. Повечето съдии в основополагащото шотландско дело *Caledonia Subsea/Micropergi SA* отидоха още по-далеч и заявиха, че презумпцията следва да бъде оборена само ако в изключителните обстоятелства по делото обичайното местопребиваване на страната, която дължи характерната за договора престация, не е от реално значение.

3.2 Извъндоговорни задължения

Регламент „Рим II“ (Регламент (ЕО) № 864/2007 относно приложимото право към извъндоговорни задължения) се прилага към извъндоговорни задължения в граждански и търговски дела в ситуации, в които е налице стълкновение на закони. За да се прилагат посочените в Регламента правила, трябва да е възникнала или да има вероятност да възникне вреда. Понятието „вред“ се определя като обхващащо всички „последници“, произтичащи от непозволено увреждане, неоснователно обогатяване, водене на чужда работа без пълномощие (извъндоговорно задължение, произтичащо от водене на чужда работа без пълномощие) или *culpa in contrahendo* (извъндоговорно задължение, произтичащо от делови отношения, предхождащи сключването на договор). Регламент „Рим II“ не се прилага, наред с другото, към дела във връзка с клевети или равностойни искове, предявени съгласно чуждо право.

Съгласно Регламент „Рим II“ общото правило, което се прилага към деликти, е да се прилага правото на държавата, където е настъпила вредата. Специални правила определят приложимото право за определени видове извъндоговорни отношения, включително отговорността за вреди от стоки, нелоялна конкуренция, увреждане на околната среда и нарушаване на права върху обекти на интелектуална собственост. В Регламента също така се определят правила, свързани с неоснователно обогатяване, водене на чужда работа без пълномощие и *culpa in contrahendo*. Регламентът позволява на страните да изберат приложимото право при определени обстоятелства. С него обаче се въвеждат ограничения, така че чрез изпълнението на правилата на Регламента да не могат да се избегнат правилата на националното право на сезирания съд, нито правилата на държава, различна от избраната държава, когато към момента на осъществяване на вредоносния факт всички елементи на отношението настъпват във въпросната държава.

В Шотландия съществуват определени случаи, в които Регламент „Рим II“ не се прилага, а вместо това се прилага или Законът за международното частно право (Разни разпоредби) от 1995 г., или общото право.

3.3 Правно положение на субекта и негови аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)

Местопребиваване

В Шотландия статутът на родено извън брак дете бе премахнат с член 21 от Закона от 2006 г. за семейното право (Шотландия). Като последица от това член 22, параграф 2 от Закона от 2006 г. предвижда, че когато а) и двамата родители на дете под 16-годишна възраст пребивават в една и съща държава; и б) детето живее в дома на един от родителите си или в дома (домовете) и на двамата си родители, детето пребивава в същата държава като тази на родителите му. За останалите случаи в член 22, параграф 3 се предвижда, че детето пребивава в държавата, с която има най-тясна връзка за момента.

За лица над 16-годишна възраст продължава да се прилага предишното им местопребиваване, освен ако приемат местопребиваване по избор. За да приеме местопребиваване по избор, лицето трябва действително да се е преместило в новата държава, където желае да пребивава, като трябва да докаже своето намерение да се откаже от предишното си местопребиваване, както и намерение да живее за постоянно в новата държава. При отказ от местопребиваване по избор се възобновява местопребиваването по произход, за да се запълни всеки пропуск до момента, в който може да се придобие ново местопребиваване по избор.

Понастоящем местопребиваването на сключили брак лица се оценява независимо от това на съпруга(съпругата).

В член 1 от Закона от 1973 г. за местопребиваването и брачните производства се предвижда, че омъжената жена има същите права по отношение на местопребиваването като всяко друго лице. Ако обаче жената е сключила брак преди влизането в сила на Закона от 1973 г. (като по този начин е придобила местопребиваването на съпруга си съгласно предишния закон), тя запазва това местопребиваване, освен ако се откаже от него или придобие ново местопребиваване по избор.

Име

Правото да се даде име на дете е част от родителските отговорности и права (РОП). Съгласно член 11 от Закона от 1995 г. за детето (Шотландия) при всеки спор във връзка с РОП съдът е длъжен да третира благополучието на детето като въпрос от първостепенно значение.

В Шотландия пълнолетните лица като цяло имат право да се наричат с каквото име пожелаят, при условие че то не произтича от намерение за измама. Всяко лице над 16-годишна възраст, което е регистрирано като родено в Шотландия или което е било законно осиновено в Шотландия, може да се обърне към регистрационната служба на Шотландия за регистрирана смяна на име. Няма обаче задължение за използване на тази услуга. Допълнителна информация относно смяната на името може да бъде намерена на уебсайта на [регистрационната служба на Шотландия](#).

Правоспособност за сключване на договори

Правоспособността за сключване на договори, изготвяне на завещания и др. се урежда от различни закони в зависимост от това, във връзка с което възниква въпросът за правоспособността. При определени обстоятелства е релевантен Законът от 1991 г. за възрастта за придобиване на дееспособност (Шотландия), Съгласно Закона от 1991 г. за възрастта за придобиване на дееспособност (Шотландия) лице на 16-годишна възраст или повече е правоспособно да сключва всякакви сделки. Лице под тази възраст е правоспособно при определени обстоятелства, които са посочени в Закона.

3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване

Шотландското право дава на родителите (и на някои други лица, правоспособни да полагат грижи за дете) родителски права и отговорности. В Закона от 1995 г. за детето (Шотландия) се съдържат разпоредби във връзка с родителските права и отговорности. Шотландското право се прилага винаги когато са компетентни шотландските съдилища, като се отчитат разпоредбите на Хагската конвенция от 1996 г. и Регламент „Брюксел IIa“. Свързаните с осиновяването въпроси в шотландското право се определят от Закона от 2007 г. за осиновяването и децата (Шотландия).

3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка

Сключването на брак в Шотландия е действително само ако са изпълнени определени изисквания. И двете страни трябва да са свободни да сключат брак, да имат пълна дееспособност и да са дали пълното си съгласие за сключването на брак.

В член 38, параграф 1 от Закона от 2006 г. за семейното право (Шотландия) също така се изисква сключването на брак да отговаря на формалните аспекти, изисквани от правото на мястото, където се сключва бракът. Това обхваща действителността на церемонията и нейните елементи, например дали трябва да се използва определена формулировка, дали сключването на брак трябва да бъде извършено на определено място, дали може да се извършва чрез пълномощно.

Въпросът дали лицето, което сключва брак, е дееспособно да извърши това и дали е дало пълното си съгласие за сключването на брак, се определя от правото на мястото по местопребиваване на лицето непосредствено преди сключването на брак (член 38, параграф 2 от Закона от 2006 г.). В Шотландия възрастта за придобиване на дееспособност за сключване на брак е 16 години. Що се отнася до съгласието, трябва да е налице действителна и сериозна размяна на съгласие между двете страни по брака.

Понастоящем Шотландия признава също така еднополовия брак след въвеждането на Закона от 2014 г. за брака и гражданското партньорство (Шотландия). Това включва еднополови бракове, сключени както

в Шотландия, така и извън нейната територия.

Всяко лице може да сключи брак в Шотландия, при условие че няма законови пречки за това. В Шотландия не съществува изискване за пребиваване за двойки, които желаят да сключат брак тук, макар че за лицата от държави извън ЕС може да е необходимо разрешение за влизане в страната.

Гражданско партньорство и еднополов брак

Шотландското право също така признава гражданските партньорства в съответствие със Закона от 2004 г. за гражданското партньорство. Член 85 от Закона от 2004 г. предвижда, че гражданско партньорство се създава, когато две лица от един и същи пол подпишат попълнен документ за гражданско партньорство пред двама свидетели, навършили 16-годишна възраст, и упълномощен секретар (като всички трябва да присъстват).

В Закона от 2004 г. също така се съдържа специфична разпоредба за граждански партньорства, сключени извън Обединеното кралство. Еднополов граждански съюз между чужденци, сключен законно извън Обединеното кралство, се третира като гражданско партньорство в Шотландия, при условие че отговаря на определени критерии, описани в Закона от 2004 г.

Фактическо съжителство

Като общо правило, ако двама души в Шотландия живеят, като да са сключили брак, фактическото им съжителство ще породи определени права и задължения. Законът за семейното право (Шотландия) от 2006 г. съдържа разпоредба относно правата на двойките във фактическо съжителство (които се прилагат по еднакъв начин към еднополови и разнополови двойки). Например в член 26 се предвиждат права по отношение на определени домакински стоки; в член 27 се посочват права във връзка с определени парични средства и имущество; в член 28 се предвиждат финансови провизии при раздяла; в член 29 се предвижда финансова провизия, ако едното от лицата, живеещи във фактическо съжителство, почине, без да остави завещание; и в член 30 се предвижда издаването на гражданскоправни заповеди за защита с цел закрила срещу насилие.

Развод и раздяла

Що се отнася до дела, свързани с развод и раздяла, в законодателството на Обединеното кралство (а именно Закона за местопребиваването и брачните производства от 1973 г. и Закона от 2004 г. за гражданското партньорство) се предвижда в кои случаи шотландските съдилища са компетентни по дела за развод и прекратяване на гражданско партньорство. Повече подробности могат да бъдат намерени на уебсайта на [шотландските съдилища и трибунали](#).

Издръжка

Що се отнася до издръжката, министерството на труда и пенсиите поддържа законоустановена [услуга за издръжка на дете](#) в цяла Великобритания.

В Шотландия също така е предвидена разпоредба в Закона от 1985 г. за семейното право (Шотландия) относно задълженията за издръжка на членове на семейството като съпрузи и деца. Задължението за издръжка представлява задължение за осигуряване на подкрепа, която е в рамките на разумното при съответните обстоятелства.

3.6 Режими на имуществени отношения

Шотландия е въвела система в правото за осигуряване на финансова провизия при развод или прекратяване на гражданско партньорство. В шотландското право се определят някои принципи, които трябва да се отчетат при вземането на решение относно финансовата провизия и подялба на семейното имущество, като тези принципи се съдържат в Закона от 1985 г. за семейното право (Шотландия).

Общото правило в шотландското право е, че нетната стойност на семейното имущество следва да се раздели справедливо между двете страни, освен ако съществува причина да не се извърши справедлива и равна подялба. Семейното имущество се определя като цялото имущество, което принадлежи на сключилите брак или гражданско партньорство страни и което е било придобито преди или по време на

брака или гражданското партньорство. В член 9 от Закона от 1985 г. се определят принципите, които следва да се вземат предвид при издаването на разпореждане за финансова провизия при развод или прекратяване на гражданско партньорство и които следва да помогнат да се прецени дали семейното имущество следва да се раздели поравно между страните, или единият съпруг или граждански партньор следва да получи по-голям дял от другия.

3.7 Завещания и наследяване

В случай на наследяване по закон (т.е. когато няма завещание) към наследяването на движимо имущество се прилага правото по местопребиваване на завещателя към момента на смъртта, а към наследяването на недвижимо имущество се прилага правото на държава, в която се е намирало имуществото към момента на смъртта. Същото правило се прилага, когато се оспорват „юридическите права“ (т.е. правата на определени членове на семейството да получат дял от наследствената маса на починалия, които не могат да бъдат оборени чрез завещание). Юридическите права трябва да се вземат предвид както при наследяването по закон, така и при наследяването по завещание. Следва да се отбележи, че понастоящем съгласно шотландското право юридически права произтичат само от движимото имущество, поради което те възникват само когато към момента на смъртта починалият е пребивавал в Шотландия. В случай че е налице завещание, способността на завещателя да изготви завещание по отношение на движимото имущество се урежда от правото по неговото местопребиваване към датата на изготвяне на завещанието, а по отношение на недвижимото имущество — от правото на държавата, в която се намира имуществото.

Съгласно Закона от 1963 г. за завещанията завещанието се счита за действително изготвено („действително от гледна точка на формата“, например в правилната форма, с правилния брой свидетели), ако отговаря на което и да е от следните вътрешни права: правото на държавата, в която е изготвено завещанието (подписано в присъствието на свидетели); правото по местопребиваване, обичайно местопребиваване или гражданство на завещателя към момента на изготвяне на завещанието; правото по местопребиваване, обичайно местопребиваване или гражданство на завещателя към момента на смъртта. По отношение на недвижимо имущество завещанието също така ще бъде действително от гледна точка на формата, ако отговаря на правото на държавата, в която се намира имуществото.

Разпоредбите на завещание, свързано с движимо имущество, са действителни и изпълними („действителни от гледна точка на същността“, например по отношение на границите от дяла на имот, който действително може да се предаде съгласно завещанието), ако завещанието отговаря на правото по местопребиваването на завещателя към момента на смъртта. Завещание, свързано с недвижимо имущество, е действително от материалноправна гледна точка, ако отговаря на правото на държавата, в която се намира имуществото към момента на смъртта.

Завещанието се тълкува съгласно предвиденото от завещателя право, като намерението му може да бъде изрично или да се изведе от езика на завещанието. В противен случай се приема, че по отношение на движимото имущество се прилага правото по местопребиваването на завещателя към датата на изготвяне на завещанието. Това правило вероятно се прилага и към недвижимо имущество. В изключителни случаи, когато в завещанието не се указва изрично дадено право, се прилага правото по местопребиваване към момента на смъртта.

Следва да се отбележи, че в член 4 от Закона от 1963 г. се предвижда, че:

„Тълкуването на завещание не се променя в резултат на промяна в местопребиваването на завещателя след изготвянето на завещанието.“

Действителността от гледна точка на същността на предполагаема отмяна на завещание се определя от правото по местопребиваване на завещателя към датата на предполагаемата отмяна, когато става въпрос за движимо имущество, и от правото на мястото, където се намира недвижимото имущество, когато отмяната би засегнала това имущество. Завещание, чиято цел е да се отмени предишно действително завещание или разпоредба на предишно действително завещание, ще се счита за действително от гледна точка на формата, ако завещанието, с което се отменя предишното завещание, отговаря на правото на държавата, съгласно което отмененото завещание или разпоредба е щяло/щяла да се третира като надлежно изготвено/изготвена.

3.8 Недвижимо имущество

Въпросът дали дадено имущество следва да се класифицира като движимо или недвижимо, се определя от правото на мястото, където се намира имуществото.

В случай на недвижимо имущество приложимото право е правото на мястото, където се намира имотът. Това важи за всички въпроси, свързани със сделката, включително правоспособност, формални аспекти и материална действителност. Разбира се, съществува разграничение между прехвърлянето на земя или друго недвижимо имущество и договора, който урежда правата и задълженията на страните по прехвърлянето, като последният се урежда от различни правила за приложимо право (по-специално съгласно Регламент „Рим I“).

В случай на материално движимо имущество приложимото право е правото на мястото, където се е намирало имуществото към момента на събитието, за което се твърди, че е повлияло на правото на собственост върху него. В Шотландия като цяло ще бъде признато като действително право на собственост върху материално движимо имущество, придобито в съответствие с това общо правило. Разбира се, договорните въпроси се уреждат от Регламент „Рим I“.

3.9 Несъстоятелност

Обединеното кралство е страна по Регламент № 1346/2000 на Съвета относно производството по несъстоятелност, в което са определени съответните правила в производствата, свързани с пълното или частичното лишаване на длъжника от права, както и до назначаването на ликвидатор, когато центърът на основните интереси на длъжника е разположен в държава — членка на ЕС (с изключение на Дания). Ако шотландските съдилища са компетентни (което ще бъде така, ако центърът на основните интереси на длъжника е разположен в Шотландия, където се предполага, че се намира седалището), ще се прилага шотландското право.

В случаи, които попадат извън обхвата на Регламент № 1346/2000, ще се прилага шотландското право, когато шотландските съдилища са компетентни и упражняват компетентност.

■ Последна актуализация: 07/06/2021

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.